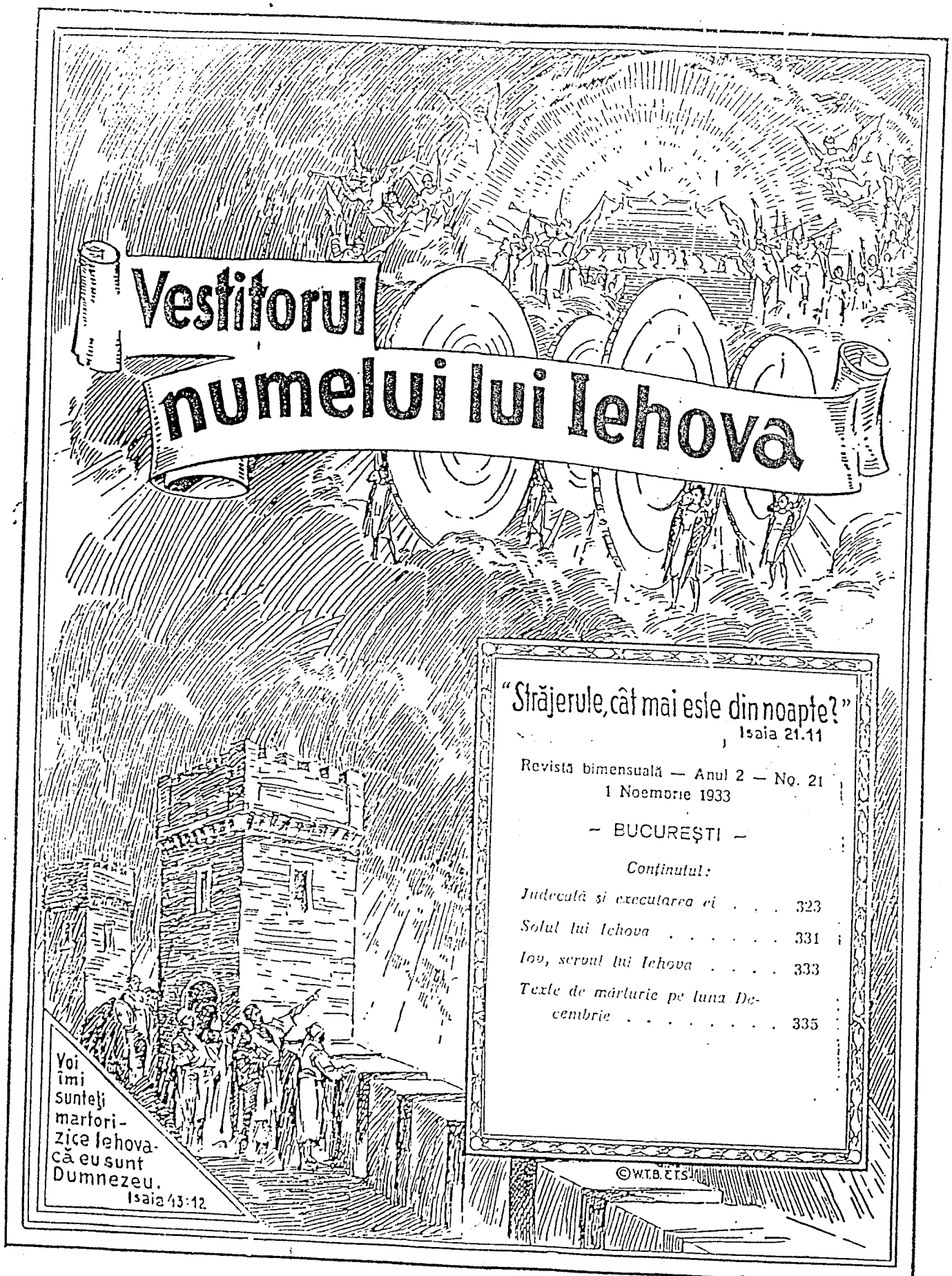

"Străjerule, cât mai este din noapte?"
Isaia 21.11

Revistă bimensuală — Anul 2 — No. 21
1 Noemvrie 1933

— BUCUREȘTI —

Conținutul:

Judecată și executarea ei 323
Solul lui Iehova 331
Iov, servul lui Iehova 333
Texte de mărturie pe luna Decembrie 335

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revistă editată de două ori pe lună de
SOCIETATEA DE BIBLII ŞI TRACTATE
117, Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.
Funcţionari:
J. F. RUTHERFORD, preşedinte W. E. VAN AMBURGH, secretar

PRINTED IN RUMANIA BY SOCIETATEA DE BIBLII ŞI TRACTATE BUCUREŞTI

„Şi toţi fiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova, şi mare va fi pacea fiilor tăi". — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Toţi aceia cari studiază serios Biblia şi cari, din cauza bătrâneţii, infirmităţii sau din cauza situaţiunii grele nu pot plăti abonamentul acestei reviste, vor primi revista gratuit dacă o vor cere dela Societate arătând motivele lor. Cererea trebuie reînnoită în fiecare an.

Sfânta Scriptură învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din veci în veci, că el este Creatorul cerului şi al pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creaţiunii sale şi agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ, şi că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect şi pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voinţa legea lui Dumnezeu şi astfel a căzut sub sentinţa de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii s'au născut ca păcătoşi şi n'au niciun drept la viaţă.

CĂ ISUS s'a făcut trup (a devenit om) pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; c'a suferit moartea pentru a procura preţul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morţi, s'a înălţat la cer şi că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură şi de orice nume şi l-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAŢIUNEA LUI IEHOVA se numeşte Sion şi că Isus Cristos este funcţionarul principal şi Regele căruia îi aparţine dreptul de a domni peste lume; că urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi şi că au datoria şi privilegiul să dea mărturie despre supremaţia lui Iehova şi să proclame hotărîrile (sau scopurile) sale aşa cum sunt exprimate în Biblie; şi că ei trebue să ducă fructele împărăţiei tuturor acelora care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârşit: că Domnul Isus Cristos, pe care l-a aşezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer şi a început să stabilească împărăţia lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL şi binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăţia lui Iehova pe care Cristos a început deja să o stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizaţiunii lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe pământ; că toţi cei cari în împărăţie se vor supune legilor sale vor fi restauraţi (regeneraţi) şi vor trăi veci pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTĂ REVISTĂ este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu şi hotărîrile sale, aşa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire martorilor lui Iehova. Ea călăuzeşte pe toţi cititorii săi în studiul sistematic al Bibliei şi trimite instructori pentru a ajuta pe toate persoanele sau pe toate grupele de persoane cari se ocupă serios cu studiul Bibliei. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ţine strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituţiunile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăţiei sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat să supună conţinutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă şi coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

România:	Lei	150.—
Cecho-Slovachia:	Coroane	24.—
Franţa:	Franci francezi	20.—
Belgia:	Franci belgieni	21.50
Statele-Unite:	Dol.	1.—
Canada:	Dol.	1,50

Adrese pentru comandă:

România: Str. Crişiana 33, *Bucureşti* 2
Cecho-Slovachia: Tylova ul. 16. *Praha-Smichov*
Iugo-Slavia: Visegradska ul. 15. *Belgrad*
Franţa: 129, Faubourg Poissonière, *Paris* IX
Belgia: 66, rue de l'Intendant. *Bruxelles*
Statele-Unite: 117 Adams Street, *Brooklyn, N. Y.*
Canada: 40 Irwin Avenue, *Toronto,* Ontario
Australia: 7 Beresford Road, *Strathfield, N. S. W.*

Vă rugăm să vă adresaţi totdeauna la Societate.

(Această revistă apare în mai multe limbi).

Programul de radio al Societăţii de Biblii şi Tractate

RADIO-BEZIERS — Lungime de undă 220,1 m.
Joi . . . . . 20.00—20.15

BORDEAUX, Radio-Sud-Ouest — Lungime de undă 237 m.
Luni . . . . . 19.45—20.00

RADIO-NORMANDIE-Fécamp — Lungime de undă 223 m.
Marţi (în franţuzeşte) . . . 20.00—20.15
Duminecă (în englezeşte) . . 16.00—16.15

RADIO L. L. PARIS 0,8 kw. — Lungime de undă 370 m.
Vineri . . . . . 19.45—20.00

RADIO TOULOUSE, 8 kw. — Lungime de undă 385,1 m.
Miercuri . . . . . 19.00—19.15

RADIO-VITUS, Paris — Lungime de undă 312,8 m.
Joi . . . . . 20.00—20.30
Duminecă . . . . . 11.30—12.00

RADIO-TALLINN (Reval) — Lungime de undă 296,1 m.
Duminecă . . . . . 16.30—17.30

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA
REVISTĂ BIMENSUALĂ

București 2 | 1 Noembrie 1933 | No. 21

JUDECATĂ ŞI EXECUTAREA EI

„Îmi voi rosti judecăţile împotriva lor, din pricina întregei lor răutăţi, pentrucă m'au părăsit şi au adus tămâie altor dumnezei şi s'au închinat înaintea lucrării mâinilor lor."— Ieremia 1:16.

IEHOVA a favorizat pe Izraeliţi mai mult decât pe oricare alt popor din timpul acela. El a făcut un legământ cu dânşii şi a ţinut cu credincioşie partea sa din legământ. Dacă Izrael ar fi ţinut partea lui din legământ, atunci ar fi fost foarte binecuvântat. Dar din pricina necredincioşiei, Iehova a lăsat să se scrie judecata Lui asupra lui Izrael, şi El a trimis pe profetul său ca să vestească judecata sa, şi la timpul stabilit a lăsat să se execute pedepse asupra acestei naţiuni. Izraeliţii ca popor au preumbrit „Creştinătatea"; şi ceeace s'a întâmplat cu Izrael, se va întâmpla şi cu „Creştinătatea", numai că în măsură mult mai mare. Naţiunile cari constitue „Creştinătatea" au fost în mai mare măsură favorizate ca oricare alte naţiuni depe pământ, deoarece au avut acces la Cuvântul lui Dumnezeu şi au primit învăţătură despre Impărăţia sa; pe mai departe deoarece ei s'au numit cu numele lui Christos şi au primit Cuvântul lui Dumnezeu, şi au intrat într'un legământ tacit de a face voia lui Dumnezeu. Din pricina nelegiuirei „Creştinătăţii", Dumnezeu nu numai că a lăsat să se scrie judecata Sa, dar acuma o şi dă în ştire.

2 Iehova a lăsat să se însemneze judecăţile sale cu mult înainte de executarea lor, şi acuma descopere unşilor Săi înţelesul lor şi-i trimite, ca să dea în ştire judecăţile sale de pedeapsă. Martorii lui Iehova sunt foarte aspru criticaţi din pricina vorbirei lor clare cu ocazia vestirei răzbunării lui Iehova contra organizaţiunei lui Satan. Preoţimea şi asociaţii lor, împreună cu „servul rău", spun că aceşti martori trebuie să fie împiedecaţi, ca „să condamne alte religii". Ei nu ştiu, că rămăşiţa nu-şi asumează nici o „religie", cum se înţelege în general aceasta expresiune, ci reprezintă pe Dumnezeu. Cei ce afirmă că ar fi în adevărul prezent, cari însă combat lucrul de mărturie săvârşit pe pământ, spun că o astfel de critică asupra organizaţiunei lui Satan este inutilă şi greşită. Credincioşii însă nicidecum nu se vor lăsa conturbaţi de astfel de critici adversare, şi nu vor pierde dinaintea ochilor, ca Iehova a pus în daloria martorilor săi, ca să proclame răzbunarea sa, să le arate pe acestea duşmanului şi să avertizeze pe aceia, cari doresc să cunoască şi să înveţe dreptatea.

3 Profetul Zaharia în capitolul al cincilea a însemnat o vedenie despre un sul zburător. „Am ridicat din nou ochii, şi m'am uitat, şi iată că era un sul de carte care zbura. El m'a întrebat: Ce vezi? Eu am răspuns: Văd un sul de carte zburând; are o lungime de douăzeci de coţi, şi o lăţime de zece coţi." (Zah. 5:1, 2) Un sul este un raport scris. (Ezra 6:2) Ce a văzut Zaharia a fost o însemnare a judecăţii de pedeapsă a lui Iehova asupra duşmanului. (Zah. 5:3) O parte a documentului se îndreaptă contra tâlharilor, cealaltă parte contra mincinoşilor. El nu este păstrat în vre'o boltă mucegăioasă, ci zboară asemenea unui avion repede spre locul său de destinaţie. „Cum zboară rândunica, aşa nu nimereşte blestemul neîntemeiat." (Prov. 26:2) In cazul de faţă însă este un motiv bun şi întemeiat: pentru aceea ajunge şi blestemul repede. Este o solie scrisă în Cuvântul lui Dumnezeu, numită şi „sulul cărţii". (Psalm 40:7) Pentru a ajuta lui Zaharia, în prezent rămăşiţei, ca să priceapă înţelesul vedeniei, Iehova îi dă „ochi să vază", adecă pricepere. (Prov. 20:12) Măsurile „sulului" sunt arătate ca douăzeci coţi lungime şi zece coţi lăţime, ceeace pentru un document este o mărime însemnată. El a fost desfăcat şi întins pe plan; dealtminatreli nu putea fi măsurat în cele două direcţii. Măsurile corespund suprafeţei „sfintei" din cortul întrunirei din pustiu şi dau de înţeles, că mesajul sulului se referă îndeosebi la toţi aceia, cari afirmă că sunt reprezentanţii lui Dumnezeu în ţările „Creştinătăţii".

Blestem

4 Un blestem este a anunţare solemnă şi irevocabilă a soartei acelora, cari intenţional calcă legea lui Dumnezeu. „Sulul zburător" scris pe amândouă părţile este un mesaj al răzbunării lui Dumnezeu faţă de călcătorii legământului. „Şi el mi-a zis: Acesta este blestemul care este peste toată ţara; căci dupăcum este scris pe o faţă a lui, orice hoţ va fi nimicit de aici, şi oricine jură strâmb va fi nimicit cu desăvârşire de aici, dupăcum este scris pe cealaltă faţă a lui." (Zah. 5:3) Blestemul nu putea să privească pământul întreg mai curând decât timpul când Domnul Isus a venit la Templu, ca să ţină judecată. Faptele dovedesc că blestemul a început să se rostească în anul 1922, când „un glas tare din Templu" a zis către cei şapte îngeri: „Duceţi-vă şi vărsaţi pe pământ cele şapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!" (Apoc. 16:1) Elementul religios al „Creştinătăţii" şi-a atribuit că ei ar fi într'un legământ cu Iehova Dumnezeu, deoarece au primit numele Christos, şi pretind că se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este a se aplica îndeosebi la preoţime, cari au furat Cuvântul lui Dumnezeu, şi

au ascuns cheia cunoştinţei." (Luca 11:52) „Deaceea iată, zice Domnul, am necaz pe proorocii (predicatorii falşi) cari fură unul dela altul cuvintele mele." (Ieremia 23:30) Preoţimea şi tovarăşii lor în „Creştinătate", pentrucă „ei călcau legile (lui Dumnezeu), nu ţineau poruncile, şi rupeau legământul cel veciniC! Deaceea mănâncă blestemul ţara, şi sufăr locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; deaceea sunt prăpădiţi locuitorii ţării, şi nu mai rămâne decât un mic număr din ei." (Isaia 24:5, 6; Malachi 4:5, 6) Preoţii pe mulţi oameni i-au abătut dela Dumnezeu, chiar aşa ca Absolom, care la mulţi le-a răpit inima; şi aceasta au făcut-o ca să servească Diavolului. (2. Samuil 15:6) Blestemul a fost rostit şi asupra clasei „servului rău", a „omului fărădelegii", a „fiului pierzării". Aceştia în mod precugetat au furat dela organizaţiunea lui Dumnezeu pe cei slăbuţi, şi i-au atras în societatea Diavolului." „Dacă se va găsi cineva, care să fi furat pe vreunul din fraţii lui, pe vreunul din copiii lui Izrael, şi să-l fi făcut rob sau să-l fi vândut, hoţul acela să fie pedepsit cu moartea." (5. Moise 24:7) Această profeţie se referă îndeosebi la aceia, cari au urmat chemarea pentru Impărăţie şi aceasta se arată îndeosebi prin faptul, că legământul pentru Impărăţie a fost preumbrit prin legământul încheiat cu Izrael pe şesurile Moabului. „In lăcomia lor vor căuta ca prin cuvântări înşelătoare, să aibă un câştig dela voi." (2. Petru 2:3) Clasa servului rău s'a făcut părtaşă a preoţimei întru combaterea mesajului Impărăţiei. (Psalm 50 vers. 18; Proverbe 29:24) Blestemul rostit asupra acestor tâlhari, este nimicirea.

5 Christos Isus rosteşte acest blestem, cu ocazia ţinerei judecăţii în Templu. (Mal. 3:5) Cei ce au intrat în legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, şi după aceea în mod intenţional se fac călcători ai legământului, sunt unii, cari jură strâmb. (Psalm 24:4; 3. Moise 19:12) Cei ce-şi calcă jurământul au fost avertizaţi de Domnul. (Eccles. 8:2) Este nelegiuire a practica o religie, care nesocoteşte pe Iehova Dumnezeu; dacă însă oamenii afirmă că se închină înaintea lui Iehova şi că umblă pe urma paşilor lui Isus, şi apoi folosesc aceasta ca pretext pentru făţăria lor, atunci aceasta este o nelegiuire urâtă. Religiunea arătată în mod fals ca „creştinism" a fost făcută de a şaptea stăpânire mondială de religia ei, şi timp de mai multe secole preoţii „creştinismului organizat" s'au prezentat fals ca învăţătorii Cuvântului lui Dumnezeu, au minţit pe cei slabi şi pe alţii, textele Sfintei Scripturii le-au folosit ca pe o manta pentru fărădelegea lor, şi astfel au abătut pe oameni dela Dumnezeu. Ei ştiu foarte bine, că au jurat strâmb. Totasemenea aceia, cari au intrat într'un legământ să facă voia lui Dumnezeu, şi au urmat chemării pentru Impărăţie, dar acuma se opun cu duşmănie vestirei mesajului împărăţiei, sunt înaintea lui Iehova ca călcători de jurământ. Blestemul va pedepsi casele acestor nelegiuiţi, atât de sigur, precum îngerul Domnului a cercetat fiecare casă din Egipt. — 2. Moise 12:23, 29.

6 „Il trimit (blestemul) zice Domnul oştirilor ca să intre în casa hoţului, şi în casa celui ce jură strâmb în Numele meu; ca să rămână în casa aceea, şi s'o mistue împreună cu lemnele şi pietrele ei." (Zah. 5:4) Blestemul va da de urma criminalilor, chiar oriunde ar fi; chiar dacă spun: Cine ne vede? Iehova nu-i lasă să găsească nici o cale de scăpare. Mesajul blestemului îi ajunge prin radio, telefon şi tipar; mesajul pătrunde în ascunzătoare şi spală „locul de adăpost a minciunilor". Imprejurarea că profetul spune că „blestemul va rămânea în casele lor", arată, că ei sunt răi incorijibili, şi sunt consacraţi nimicirei. — Ieremia 23:29.

Cei ce se opun adevărului, nu vor crede ceeace stă aici scris. Numai cel ce îşi ridică ochii spre cer, în credinţă petrece la Dumnezeu şi urmează cu supunerea pe Christos Isus, numai aceluia i s'a dat vedenia aceasta şi înţelesul ei. „Ingerul care vorbea cu mine, a înaintat şi mi-a zis: Ridică ochii şi priveşte ce iese de acolo." (Zah. 5:5) Ingerul Domnului descopere acum rămăşiţei locul definitiv al nelegiuirei. Satan şi-a început organizaţiunea sa religioasă făţarnică şi nelegiuită în şesurile ţării Sinear, care organizaţiune este ilustrată printr'o femeie, anume prin soţia lui Satan, numită „Babilon". Această organizaţiune diavolească făţarnică în toate vremurile a furat Cuvântul lui Dumnezeu şi l-a folosit spre rău, şi pe oameni i-a furat dela serviciul lui Dumnezeu, şi a adus la iveală o mulţime de creaturi, cari au jurat strâmb înaintea lui Dumnezeu. Aceşti înşelători religioşi sunt defăimătorii Numelui lui Iehova, şi trebuie să fie transportaţi la locul lor de rămânere veciniC.

8 Profetul întreabă îngerul: „Ce este aceasta? Şi el a zis: Iese efa. Şi a adăugat: Aceasta este nelegiuirea lor în toată ţara." (Zah. 5:6) Profeţia arată, cum apare cauza în ochii lui Iehova, care aduce sentinţa şi măsură pedeapsa. Efa este o măsură mare şi simbolizează o mare unitate de măsură a unei chestiuni. O măsură dă de înţeles judecată; prin urmare profeţia aceasta înseamnă, că Iehova a măsurat şi a judecat, şă că acelora, asupra cărora s'a rostit judecata, li s'a măsurat o măsură mare.

9 Efa era acoperită cu un disc de metal asemenea plumbului, şi în mijlocul efei şedea o femeie. (Zah. 5:7) Acoperişul era din un metal nenobil, care însă părea la privire ca argintul, şi prin urmare a preumbrit făţăria care se practică cu atâta reuşită de agenţii religioşi ai Diavolului, şi această mantie de pretext infamă şi josnică va fi nimicită. (Ieremia 6:29; Ezechil 22:18) Iehova ia jos acest disc sau acoperiş şi descopere ce se găseşte în efă, şi iată că se vede în ea o femeie. Femeia aceasta este fără îndoială femeia Diavolului, adeca organizaţiunea lui făţarnică, care se numeşte „Babilon". Organizaţiunea aceasta a născut pe tâlhari, mincinoşi şi pe toţi ceilalţi criminali. (Apoc. 17:3, 5) Organizaţiunea lui Satan este stri-

cată din fir în păr. Despre femeia care şedea în efă vorbi îngerul: „Aceasta este nelegiuirea!" Şi i-a dat lovituri în efă, şi a aruncat bucata de plumb peste gura efei." (Zah. 5:8) „Nelegiuirea" amintită în textul citat, se referă îndeosebi la clasa, pe care Domnul o curăţeşte dintre poporul său de legământ. (Matei 13:41) Aceasta poate să se refere la „Omul fărădelegii", „fiul pierzării" şi la preoţimea întreagă, care susţine că serveşte pe Dumnezeu, în realitate însă serveşte pe Diavolul. Acoperişul s'a ridicat şi femeia aceasta nesimţită a fost descoperită; după aceasta din nou fost aruncată în efă, şi discul sau acoperişul a fost pus iarăş pe efă. Aşa o închide Domnul, pentruca să fie transportată acolo, unde aparţine. Ea nu are loc în „pământul sfânt, în starea poporului lui Dumnezeu, ci va fi transportată acolo unde aparţine, despre ce îngerul Domnului dă mai târziu lămurire profetului Zaharia.

10 Acuma se evidenţiază felul şi modul cum scoate şi expediază Domnul pe societatea aceasta fărnică, care este întruchiparea adevărată a nelegiurei. „Am ridicat ochii şi m'am uitat, şi iată că s'au arătat două femei. In aripile lor sufla vântul: ele aveau aripi, ca aripile cocostârcului. Au ridicat efa între pământ şi cer." (Zah. 5:9) Aceste amândouă femei sunt fără îndoială servii Domnului Dumnezeu şi servii marelui Judecător în Templu. Ca femei sunt ele supuse „bărbatului Isus Christos". (1. Corinteni 11:3) Astfel ele ilustrează nimerit îngerii, de care se foloseşte Domnul, pentru a scoate afară pe cei nelegiuiţi din Templu şi de a-i ţinea la depărtare dela Templu. „Fiul omului va trimite pe îngerii săi (preumbriţi aici prin cele două femei), şi ele vor smulge din Impărăţia Lui toate lucrurile cari sunt pricină de păcătuire, şi pe ceice săvârşesc fărădelegea (aceia cari erau cândva aspiranţii Impărăţiei), şi-i vor arunca în cuptorul aprins, acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor." (Matei 13:41, 42) Profetul declară „In aripile lor sufla vântul"; şi aceasta înseamnă că puterea lui Dumnezeu era cu ele pentru efectuarea urgentă a sentinţei de pedeapsă. Aripile arată, că ele sunt creaturi, cari zboară cu iuţeală înaintea judecăţii. Imprejurarea că „ele aveau aripi ca ale cocostârcului", arată, că ele au ştiut timpul judecăţii şi au ştiut că a sosit timpul judecăţii. „Chiar şi cocostârcul îşi cunoaşte vremea pe ceruri... dar poporul meu nu cunoaşte legea Domnului". (Ieremia 8:7) Aripile cocostârcului sunt late şi în stare să supoarte sarcini însemnate. Cocostârcii zboară la înălţimi mari, şi profeţia spune: „Au ridicat efa între pământ şi cer", şi pe femeia bătrână, întruchiparea nelegiuirei, repede au transportat-o la locuinţa ei veşnică.

11 Unde aparţine „nelegiuirea" ilustrată prin locuitoarea efei? Această întrebare a pus-o Zaharia, cum se raportează în versul al zecelea, la care îngerul Domnului răspunde: „Se duc, să-i zidească o casă în ţara Şinear, ca să fie aşezată acolo şi să rămână pe locul ei." (Zah. 5:11) Ţara Şinear era ţara, unde Satan şi-a pus temelia organizaţiunei sale, pentruca prin ea, să abată pe oameni dela Iehova prin mijloacele minciunei şi a tâlhăriei; pentru aceea reprezintă ţara aceea începutul nelegiuirei. „Şi pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în ţara Şinear; şi au descălecat acolo. Şi au zis unul către altul: Haidem! Să facem cărămizi, şi să le ardem bine în foc. Şi cărămida le-a ţinut loc de piatră, iar smoala le-a ţinut loc de var. Şi au mai zis: Haidem, să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vârf să atingă cerul, şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pământului." (1. Moise 11:2—4) Poporul de legământ a lui Dumnezeu a fost prins şi târît spre ţara Şinear. (Daniel 1:1, 2) Dar la timpul său hotărît Iehova a readus iarăş pe rămăşiţa poporului său; precum atunci, aşa este şi în prezent, când a restatornicit pe rămăşiţa sa credincioasă a scos-o din organizaţiunea lui Satan şi a adus-o în organizaţiunea sa. „In acelaş timp, Domnul îşi va întinde mână a doua oară, ca să răscumpere, rămăşiţa poporului său." (Isaia 11:11) Solii grabnici ai lui Iehova, zburând asemenea cocostârcilor, duc înapoi clasa nelegiuită sau fărădelege la locul stabilit, pentru societatea aceasta, şi acest loc pregătit pentru dânşii, a fost ilustrat simbolic prin ţara Şinear. Casa amintită aici, unde se transportează femeia „nelegiuire", ilustrează o stare de moarte veşnică. „Mormântul e casa mea." (Iov 17:13) „Toţi împăraţii neamurilor, da, toţi se odihnesc cu cinste fiecare în mormântul (locuinţa) lui." (Isaia 14:18) O casă caracterizează un loc de odihnă durabilă, şi iceana aceasta arată, că nelegiuirea este consacrată nimicirei veşnice. Blestemul lui Iehova asupra organizaţiunei nelegiuite a lui Satan, este o justificare a Numelui său sfânt, şi arată care va fi rezultatul războiului celui mare. Nelegiuirea va fi stârpită pentru totdeauna. — Psalm 145:20.

12 Iehova oştirilor este Dumnezeul Atotputernic al războiului. El are un timp hotărât pentru război, şi un timp hotărât pentru pace, şi în urma războiului va introduce o pace veşnică între creaturile sale. Când a trimis pe Isus Christos, ca să domnească în mijlocul duşmanilor săi, nemijlocit după aceasta a urmat un război în cer, şi Christos Isus era învingătorul. Câmpul de bătaie a fost apoi mutat pe pământ, şi deatunci se pregătesc forţele războinice pentru lupta cea mare finală. In vedenia întâia a profetului a apărut o ceată de călăreţi cu comandantul lor, care este Christos Isus, şi primul său lucru consta într'o examinare sau inspectare a lucrurilor depe pământ, înainte ce au deschis operaţiuni de război. Caii ilustrează pregătiri de război şi aceea avantgardă de călăreţi, cari au inspectat ţara, arată, că forţele de luptă a Domnului se pregătesc pentru războiul cel mare depe pământ.

13 In cursul zidirei Templului, profetul Zaharia a primit din nou o vedenie despre organizaţiunea de război a lui Iehova. Aceasta înseamnă că în timp ce Christos Isus adună la sine în Templu pe urmaşii adevăraţi ai Lui, li se dă acestor

credincioşi o vedenie despre organizaţiunea de război a lui Iehova. Profetul ridică din nou ochii, şi raportează ce a văzut: „Am ridicat din nou ochii şi m'am uitat, şi iată că patru care ieşeau dintre doi munţi; şi munţii erau munţi de aramă." (Zah. 6:1) „Cară" sunt simboluri ai organizaţiunei războinice a lui Iehova. Cele „Patru cară" înseamnă că organizaţiunea lui Iehova este pătrată, înarmată cu desăvârşire pentru a ataca duşmanul din toate părţile, de a-l birui şi distruge definitiv. „Căci iată, Domnul vine într'un foc, şi carăle Lui sunt ca un vârtej; îşi preface mânia într'un jăratec, şi ameninţările în flacări de foc. Căci cu foc îşi aduce Domnul la îndeplinire judecăţile, şi cu sabia Lui pedepseşte pe oricine; şi cei ucişi de Domnul vor fi mulţi la număr." (Isaia 66:15,16) „Vin uruind ca nişte cară pe munţi, şi pârâie ca o flacără de foc, când mistue miriştea; par o puternică oştire, gata de luptă." (Ioil 2:5; Hab. 3:8) Că aceste cară de război au ieşit dintre doi munţi de aramă, reprezintă, că ele sunt extrem de tari, şi „arama" arată, că este suprapământească, adecă supraomenească şi este trimisă de Iehova, şi nicidecum nu este o parte a organizaţiunei pământene a lui Satan. Aceste cară prenumbresc organizaţiunile de luptă ale lui Iehova, de sub conducerea lui Christos Isus. Munţii aceştia în foc, nu se vor preface în „nişte munţi arşi", cum trebuie să fie organizaţiunea lui Satan. (Ieremia 51:25) Organizaţiunea de luptă a lui Iehova în focul luptei va străluci în lucirea luminei ca picioarele lui Christos în vedenia lui Ioan: „Picioarele Lui erau ca arama aprinsă, şi arsă într'un cuptor; şi glasul Lui era ca vuetul unor ape mari." (Apoc. 1:15) „Îngerului bisericii din Tiatira scrie-i: Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului, şi ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă." (Apoc. 2:18) Atât Daniil cât şi Ezechil au avut o vedenie despre acest Puternic şi spun, că „braţele şi picioarele Lui arătau ca arama lucitoare." (Daniel 10:6) „A cărei înfăţişare era ca arama." (Ezechil 40:3) Aceşti munţi de „aramă" ilustrează organizaţiunea universală a lui Iehova, precum şi pe organizaţiunea principală a ei, care după sfârşitul războiului din cer apare în deplină armătură de război. Din acest „munte" sau organizaţiune universală s'a rupt „piatra", „fără ajutorul unei mâni de om"; şi această piatră sau organizaţiune principală, Regele uns a crescut şi „a devenit un munte mare, şi a umplut pământul întreg" şi aşadar este cea mai principală sau mai importantă parte a organizaţiunei lui Iehova.

[14] Carăle de război înhămate cu caii cum se vede, apar împreună şi se apropie din toate părţile. Dacă avem în vedere că iudeii au citit dela dreapta spre stânga, această icoană ar da de înţeles, că telegarul şi carul privit primadată, au apărut în dreapta la extrem. „La carul dintâi erau nişte cai roşi, la al doilea car cai negri, la al treilea car cai albi, şi la al patrulea car cai bălţaţi şi roşi." (Zah. 6:2,3) Aceste telegi trase de cai dau de înţeles pregătiri pentru războiul cel mare, şi marş pentru instalarea poziţiunilor de luptă. Caii dela dreapta extremă, se numesc după litera ebraică „roşi" şi în versul al şaptelea arătaţi ca „tari". Carul al doilea este tras de „cai negrii", al treilea car, la stânga dela mijloc de „cai albi" şi al patrulea, de „cai bălţaţi şi tari." Cei din urmă stau la stânga în extrem şi trag spre sud, şi astfel se deosebesc de caii roşi dela dreapta.

[15] Profetul a întrebat pe înger despre înţelesul carelor şi a cailor, şi a primit următoarea lămurire: „Îngerul mi-a răspuns: Aceştia sunt cei patru vânturi ale cerurilor, cari ies din loc în care stăteau înaintea Domnului întregului pământ." (Zah. 6:4,5) Aceştia închipue pe organizaţiunea lui Iehova, „care din vânturi îşi face solii." (Psalm 104:4) Aceasta este o organizaţiune desăvârşită, deoarece este simbolizată prin numărul patru; şi afară de aceasta este o organizaţiune cerească, şi cuprinde pe rămăşiţa depe pământ, pe care Dumnezeu „a pus-o să şadă împreună în locurile cereşti, în Christos Isus." (Efeseni 1:3; 2:6) Rămăşiţa credincioasă depe pământ, a fost salvată de puterea întunerecului, şi aşezată în Împărăţia Fiului iubit al lui Iehova. (Coloseni 1:13) Dela 1918 încoace Domnul a ales şi a adunat prin îngerii săi pe rămăşiţă „din spre cele patru vânturi". (Matei 24:31; Zah. 2:6) Aceste „patru vânturi" se bucură de bunaplăcere a lui Iehova şi cu bucurie îl servesc în ziua aceasta. (Psalm 110:3) Ei pleacă dupăce odată s'au prezentat înaintea Domnului, asemenea celor şapte bărbaţi, cari sunt descrişi în capitolul nouălea a profeţiei lui Ezechil.

[16] Babilon se întindea la nord de Palestina, şi pentru aceasta s'a chemat „ţara de nord". (Zah. 2:6,7; Ier. 10:22) Zaharia a început să profeţească numai la optsprezece ani după prăbuşirea Babilonului. Această profeţie trebuie deci să se refere la organizaţiunea lui Satan, care poartă numele Babilon, şi priveşte îndeosebi pe „Gog din pământul Magog", despre cine a profeţit Ezechil. (Ezechil 38:2,15; 39:2) Zaharia vede cum „caii negrii" înhămaţi înaintea carului al doilea, cum o iau spre nord. (Zaharia 6:6) Această secţie a armatei Domnului se instalează cu poziţia în atac contra întăriturilor organizaţiunei lui Satan, cari stau sub poruncile lui Gog, a comandantului lui Satan, şi se apropie de luptă. „Şi cei albi (înhămaţi la al treilea car), au mers după ei." (Zaharia 6:6) Aceste amândouă care trase de cai, cari atacă ţara din nord, corespund cu faptele, că două armate sub comanda alor doi împăraţi împreună au atacat şi au dărîmat oraşul anume Babilon. „Împărăţia ta va fi împărţită, şi dată Mezilor şi Perşilor." (Daniel 5:28) Armata lui Gog constă din două părţi, din una văzută şi alta nevăzută; ambele au conspirat contra poporului uns al lui Dumnezeu, şi ambele părţi trebuie să fie atacate de oastea Domnului şi distruse. Ambele cară, anume al doilea şi al treilea, cari pornesc aici contra duşmanului, reprezintă pe cei sfinţiţi ai lui Iehova, pe cari îi foloseşte, pentru-

ca să sfâşie „pământul". (Zefania 3:8) „Am dat porunca sfintei mele oştiri — zice Domnul, am chemat pe vitejii mei la judecata mâniei mele, pe cei ce se bucură de mărimea mea. — Iehova oştirilor îşi cercetează oastea care va da lupta. Ei vin dintr'o ţară depărtată (din cer) dela marginea cerurilor (cari niciodată nu au făcut parte din lumea aceasta). Domnul (comandantul oastei sale) şi uneltele mâniei Lui vor nimici tot pământul (Babilonul, ţara nordului sau întăritura organizaţiunei lui Satan). — Şi astfel Babilonul, podoaba împăraţilor, falnica mândrie a Chaldeilor, va fi ca Sodoma şi Gomora, pe cari le-a nimicit Dumnezeu." — Isaia 13:3,5,19.

[17] „Caii bălţaţi" îşi uruiesc carul de război în poziţia de atac pe frontul de sud. „Cei bălţaţi s'au îndreptat spre ţara de miazăzi". (Zah. 6:6) Aceşti cai trag al patrulea car, şi în versul al treilea sunt amintiţi ca „cai bălţaţi tari". Edom sau Idumeea (partea nordică se numea şi Teman), Egiptul şi Etiopia, toate zac înspre sud de pământul sfânt. Profeţia cu toate acestea trebuie să se refere la prototipul acestora, deoarece aceste ţări au fost deja dărîmate înainte ce Zaharia a început să profeţească. In profeţie Edomul sau Idumeea ilustrează pe clasa „servului rău", pe „omul fărădelegii" pe „fiul pierzării"; Egiptul reprezintă partea vizibilă a organizaţiunei lui Satan, compusă din elementele comerciale, politice şi religioase; şi Etiopia reprezintă mâna tare, anume pe mercenarii militari şi politici. Toţi aceştia trebuie să cadă în Armaghedon, şi forţele de luptă ale lui Iehova se pregătesc acuma în poziţiile lor de luptă pentru atac. (Ieremia 25:15,16) Profeţia lui Ezechil arată, că îndeosebi şi banda mercenarilor se asociază cu forţele de luptă ale lui Gog întru atacarea poporului de legământ al lui Iehova, şi aceasta indică la un compromis al trupelor duşmane de luptă în nord şi în sud împotriva unşilor Domnului. — Ezechil 38:3—5.

[18] Caii tari din versul al şaptelea reprezintă pe rămăşiţa poporului lui Dumnezeu depe pământ. Sunt aceiaş cai, cari în versul al doilea sunt indicaţi ca „cai roşi". „Caii" nu sunt „caii bălţaţi, ţapeni" ai versului al treilea, cari trag carul al patrulea. „Caii roşi" sau „ţapeni" amintiţi în versurile doi şi şapte, sunt înhămaţi la carul cel dintâi, apar în dreapta la extrem şi trebuie să fie cei dintâi cari sunt observaţi de poporul de legământ al lui Dumnezeu: şi aceasta corespunde şi faptelor. Ei preumbresc pe poporul de rămăşiţă a lui Dumnezeu depe pământ, care este ilustrat de Ezechil prin simbolul unui om îmbrăcat în in şi cu călimară la coapse, care aruncă cărbuni aprinşi asupra oraşului. (Vezi Ezechil 9 şi 10) Caii cari trag la carul întâi dau de înţeles următoarele: Lucrul de mărturie, sau „facerea semnului pe frunte" trebuie să se facă, înainte ce va avea loc lupta zilei celei mari a lui Dumnezeu. „Cei roşi au ieşit şi ei şi au cerut să meargă să cutreere pământul. Ingerul le-a zis: Duceţi-vă de cutreeraţi pământul! Ei au cutreerat pământul." (Zah. 6:7) Imprejurarea că aceştia „cer ca să meargă", dovedeşte că ei sunt plini de înflăcărare în ziua puterii Impăratului; sunt gata să asculte de porunca, de a cutriera pământul şi de a predica Evanghelia Impărăţiei. (Matei 24:14; Psalm 110:3) Ingerul Domnului a vorbit către rămăşiţa aceasta: „Duceţi-vă şi cutreeraţi pământul!" Aceasta înseamnă că ei trebuie să se ocupe sârguincios cu lucrul mărturiei. Aceasta a fost signalul pentru ei, ca să pornească. Să observăm acuma, cum conduce Domnul mişcările poporului său prin ingerii săi şi anume fără ca să cunoască lucrul acesta la aceeaş vreme. In 8 Septembrie 1922 s'a întâmplat, cu ocazia unei adunări mari a poporului lui Iehova, când a ajuns la cunoştinţa, că Christos Isus a venit la Templu ca să ţină judecată; şi că încă mult lucru era de făcut pentru dânşii. Atunci a lăsat Domnul să se adreseze aceste cuvinte către mulţimea adunată: „Credeţi voi, că Domnul este acuma în Templul său şi judecă naţiunile depe pământ?" Mulţimea mare a strigat cu glas tare: „Da!" Vorbitorul a continuat: „Credeţi voi că Regele măririi şi-a început domnia?" „Da!" a răspuns mulţimea adunată. „Atunci înapoi pe câmp, voi Fii ai Dumnezeului Celui Prea Inalt!... Proclamaţi solia în lung şi lat. Lumea trebuie să ştie, că Iehova este Dumnezeu, şi că Isus Christos este Regele regilor şi Domnul Domnilor. Aceasta este ziua tuturor zilelor. Iată, Impăratul domneşte! Voi sunteţi vestitorii Lui publici, pentru a vesti pretutindeni mesajul său. Pentru aceasta vestiţi, vestiţi, vestiţi pe Rege şi Impărăţia sa!" (T. de V. Decembrie 1922.) Urmând poruncile Domnului, rămăşiţa a ieşit după aceasta, a cutrierat pământul şi a vestit mesajul Impărăţiei, şi continuă încă mereu. La întrebarea lor, că lucrul acesta cât timp va mai dura, Domnul le dă în ştire, ca acest lucru trebuie să continue până la bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic. (Isaia 6:11) Oastea de război a Domnului înaintează, şi ziua bătăliei se apropie tot mai mult.

[19] Partea aceea a armatei care a plecat în ţara nordului împotriva duşmanului, îndeplineşte partea principală a lucrului. „El m'a chemat şi mi-a zis: iată că cei ce se îndreaptă spre ţara de miază-noapte fac să se mai potolească mânia mea în ţara de la miază-noapte." (Zah. 6:8) Carăle de război trase de caii cei negri şi albii înaintează împotriva lui Gog în ţara lui Magog, şi aceasta este bineplăcut lui Iehova. Aceasta arată, că aceasta este divizia armatei sale, care justifică Numele Lui. „Fac să se mai potolească mânia mea în ţara dela miază-noapte." Ei potolesc mânia lui Iehova, deoarece ei execută răzbunarea Lui asupra organizaţiunei satanice. (Ezechil 39:6) Ei vor săvârşi lucrarea aceasta, după ce lucrul de mărturie a secţiei depe pământ va fi terminat. Divizia tipificată prin „caii bălţaţi", care porneşte" înspre ţara de la miază-zi", adecă contra părţii pământeşti a organizaţiunei lui Satan; îşi face partea în spre buna plăcere a lui Iehova; cu toate acestea însă divizia, care stârpeşte pe duşmanul nevăzut Gog, şi pe toţi cei din ţara Magog, execută partea cea

mai esenţială a sentinţei de judecată. Divizia pământească a armatei lui Satan este pur şi simplu părtaşul lui Gog în conspiraţie. După căderea organizaţiunei sale, va fi apoi legat şi omorât Satan, bălaurul cel vechi. (Apoc. 20:1—3) Toate acestea trebuie să se întâmple înainte ce Numele lui Iehova poate să fie pedeplin justificat. Organizaţiunea lui Satan, capul, trunchiul şi coada, trebuie să fie zdrobită, şi numai după aceea va fi Iehova potolit. (Ezechil 5:13; 16:42; 21:17; 24:13) Imprejurarea, că conducătorul armatei cu strigăt tare dă poruncă diviziei care înaintează contra lui Gog, arată că oastea înaintează spre linia de bătaie, şi că zgomotul luptei a început. Toate acestea dovedesc, că martorii lui Iehova depe pământ nu sunt aceia, cari pun capăt organizaţiunei diavolului depe pământ, ci că ei trebuie să-şi săvârşească lucrarea de mărturie, înainte ce se deslănţue cu adevărat bătălia cea mare. Rămăşiţa nu ar putea cauza nimicirea duşmanului, chiar nici atunci, dacă timp de un milion de ani ar vesti adevărul. Aceştia numai că se reprezintă şi execută partea lor amăsurat voiei lui Dumnezeu, şi după aceasta urmează lupta cea mare. La punctul acesta a profeţiei apare o nouă icoană.

Justificator

[20] Membrii organizaţiunei lui Iehova, cari îşi împlinesc partea întru justificarea Numelui său, nimerit pot să fie indicaţi ca justificatori. Christos Isus este Capul şi comandantul lor, şi pentrù aceasta este El marele justificator; lucrul executat de membrii pământeşti a organizaţiunei sale, este cu totul neînsemnat. Şi totuş profetul lui Dumnezeu îşi îndreaptă aici atenţia spre oastea Templului, atât la Cap, cât şi la corp şi aceasta se întâmplă fără îndoială pentru a întări şi a încuraja pe rămăşiţa depe pământ. Zidarii Templului din Ierusalim erau în robie, şi apoi au fost liberaţi. Cei ce în prezent au o parte la zidirea Templului adevărat, şi sunt încă pe pământ, odinioară asemenea erau în robie, şi acuma îşi aduc întreaga avuţie mică a lor, ilustrată prin aur şi argint, pentruca să fie folosiţi în legătură cu lucrarea Templului. „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: Să primeşti daruri dela cei din robie: dela Heldai, Tobia şi Iedaia, şi să te duci tu însuţi în ziua aceea în casa lui Iosia, fiul lui Ţefania, unde s'au dus ei, când au venit din Babilon." (Zah. 6:9, 10) Robii s'au întors şi vin către Sion, adecă spre organizaţiunea lui Dumnezeu. Numirile citate în profeţia aceasta sunt însemnate. „Heldai" (acesta în versul patruşprezecelea se numeşte şi „Helem" — tărie) înseamnă „lumesc" „ce rămâne în picioare"; „cu viaţă lungă". Numele Tobia înseamnă „bineplăcut lui Iehova". Numele „Iedaia" înseamnă „cunoscut lui Iehova; Iehova poartă grije de el". Înţelesul numirilor citate mai sus arată, că ele împreună se referă la rămăşiţă. „Holdai", rămăşiţa deşi în trecere se află în lume, dar totuş nu face parte din ea; dar în cursul Armaghedonului va rămânea în picioare şi astfel are viaţă lungă. „Tobia" este bineplăcut lui Iehova, deoarece este devotat cu credincioşie; şi „Iedaia" numumai că înseamnă că Dumnezeu cunoaşte rămăşiţa, ci pelângă aceasta şi aceea, că îi poartă de grije şi o păşeşte. Cei trei oameni amintiţi au venit din Babilon, şi probabil că erau trimişi mandatari ai iudeilor rămaşi în Babilon, ca să vadă, cum stă lucrarea Templului, care pe atunci s'a reluat iarăş. Lui Zaharia i s'a poruncit ca să meargă în casa lui Iosia, şi acolo în prezenţa acestor trei bărbaţi să facă anumite lucruri, pe cari lucruri ei mai târziu le vor raporta fraţilor lor din Babilon. Evident că casa lui Iosia a fost folosită şi aleasă în acest scop, deoarece Templul pe timpul acela nu era încă terminat. „Casa aceea, era o casă a unui preot „întemeiat de Iehova" (ce dă de înţeles numele „Iosia"), şi nimerit poate să reprezinte casa preoţească a lui Iehova, pe rămăşiţă, membrii căreia locuesc acuma la adăpostul Domnului, unde sunt ocrotiţi şi păziţi de El.

[21] După ce aceasta deputaţie s'a adunat în casa lui Iosia, Zaharia a fost îndrumat, cum urmează: „Să iei dela ei argint şi aur, şi să faci din el o cunună, şi s'o pui pe capul lui Iosua, fiul lui Iozadac, marele preot." (Zah. 6:11) Acest argint şi aur fără îndoială că era strâns sau contribuit şi adus de aceşti trei bărbaţi, deoarece se spune în versul al zecelea: „Să primeşti daruri dela cei din robie, Imprejurarea, că a venit aceea delegaţie compusă din trei bărbaţi, după ce rămăşiţa primitivă era deja întoarsă din Babilon de mai mulţi ani, şi după ce lucrul Templului l-a reluat iarăş, face (indicaţie la aceea, că cei trei bărbaţi au reprezentat pe aceiaşi, cari au fost ilustraţi prin Estera şi Rut. (Vezi versul 15) In armonie cu aceasta vin membrii clasei rămăşiţei cu plină credinţa, cari sunt împrăştiaţi pe întreg pământul, adecă sunt în lume, dar nu fac parte din ea, se pun la dispoziţia Domnului îşi aduc contribuţia lor lucrului Regelui şi a Impărăţiei lui Iehova; şi aceasta s'a fost preumbrit prin întrebuinţarea pe care a făcut-o Zaharia din argintul şi aurul predat lui.

[22] Zaharia a lăsat să se facă o cunună şi a aşezat-o pe capul lui Iosua, a preotului mare, prin ce s'a preumbrit cununa depe capul lui Isus Christos. (Psalm 21:3) Punerea cununei s'a făcut prin Zaharia, şi aceasta indică la aceea, că rămăşiţa este aceea, care atrage atenţia asupra faptului, că Christos este Regele încoronat, şi că acesta a sosit. Rămăşiţa face aceasta după sosirea Domnului la Templu, îndeosebi dela anul 1922, când a exclamat: „Domnul este în Templul său: vesteşte pe Regele şi Impărăţia sa". Acuma se cunoaşte că Isus a fost încoronat de Iehova ca împărat în anul 1914, şi rămăşiţa mărturiseşte faptul acesta, chiar aşa după cum Heldai, Tobia şi Iedaia, au pus mărturie înaintea celor rămaşi în Babilon după întoarcerea lor. Iehova porunceşte acuma, ca „toţi să cinstească pe Fiu, cum cinstesc pe Tatăl". (Ioan 5:23) Aceasta se ilustrează prin contribuţia lor de aur şi argint.

[20] Profetului Zaharia I-a fost poruncit ca să vorbească către preotul mare, şi anume în prezenţa şi în spre folosul celor trei bărbaţi, cari erau prezenţi ca martori şi au reprezentat pe rămăşiţa, care petrece acuma pe pământ: „Şi să-i spui: Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: Iată, că un om, al cărui nume este Odrasla, va odrăsli în locul lui, şi va zidi Templul Domnului." (Zah. 6:12) Pe vremea, când Christos, piatra, a fost depusă în mic, a zis Pilat: „Iată omul!" (Ioan 19:5) Pe vremea, Christos Isus, Regele uns, piatra a fost depusă în mod definitiv, a zis Iehova: „Iată un om, numele căruia este Odrasla." Isus Christos este odrasla sau viţa lui Iehova. Nu Zorobabel din casa lui David a fost încununat, ci Iosua, preotul mare. Aceasta dovedeşte că casa lui David a fost numai tipică, şi că „odrasla", este urmaşul direct al lui Iehova, cel mai înalt funcţionar al său, şi mare preot după ordinul lui Melchisedec. În anul 1914 s'a întâmplat, că Iehova a trimis din Sion pe „Odrasla" şi acesta este o „Odraslă" neînsemnată în ochii domnitorilor pământeşti. El însă străluceşte în Templul lui Iehova şi va justifica Numele lui Iehova. Cuvintele „în locul lui" din profeţie înseamnă „din Sion", anume din organizaţiunea universală a lui Iehova, din care s'a scos Isus Christos şi a fost făcut Capul organizaţiunei sale imperiale şi crescut ca vârful ei. (Ezechil 17:22—24) Această icoană profetică arată îndeosebi, că Isus, după ce a fost încoronat de Rege de Iehova şi după ce a alungat din cer pe Satan, ca Regele încoronat, ca mare preot şi judecător al Casei lui Dumnezeu, trebuie să vină la Templul lui Iehova. Atunci aduce pe cei credincioşi în Templu şi îi pregăteşte, ca să ia parte la opera justificării Numelui lui Iehova. Aceşti martori ai lui Iehova preumbriţi de cei trei bărbaţi, trebuie să transmită mărturia altor oameni din lume şi chiar aceasta este ceeace fac ei în prezent.

[21] Zorobabel şi Iosua în antitip au închipuit pe una şi aceeaş persoană, anume pe Christos Isus, care este un „Preot pe tronul său", şi ocupă slujba preumbrită de Melchisedec. (Evrei 7:1) „Da, El va zidi Templul Domnului, va purta slava, va şedea şi va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, şi sfat de pace va fi între ei amândoi." (Zah. 6:13) Ca Zidităr al Templului este îmbrăcat cu măiestate, cinste şi slavă, şi asupra lui zace însărcinarea şi răspunderea, ca mare Justificator al Numelui Tatălui său. „Pe El se va sprijini toată slava casei Tatălui său... şi va fi un scaun de slavă pentru casa Tatălui său" (Isaia 22:24, 23) Christos Isus îmbracă ambele slujbe ca Rege şi Preot, şi între amândoi nu există nici un conflict; pentru aceea stă scris: „Şi sfat de pace va fi între ei amândoi". Sfatul sau scopul alor amândouă slujbe este pace. Ca preot jertfitor este El calea pentru oameni, de a câştiga pace cu Dumnezeu. (Efes. 2:14) El împlineşte opera de împăcare în cer, ca un preot regal; El domneşte ca Regele lui Dumnezeu şi nimiceşte pe Satan şi organizaţiunea lui, cari atât timp lung au lucrat ca turburători ai păcii; şi El va aduce „Pace pe pământ şi bună învoire între oameni". El este „Împăratul Salemului", ce înseamnă „Împăratul Păcii"; „il vor numi: Minunat, Sfetnic... Prinţul păcii". (Isaia 9:6, 7) El este justificatorul, şi va aduce la iveală pace veşnică, luptând-duse pentru aceasta.

[22] Din aurul şi argintul adus ca dar, Zaharia a făcut o cunună pentru preotul mare, care a servit spre amintirea credincioşiei şi devotamentului fondatorilor. „Cununa va fi pentru Helem (alt nume pentru Heldai), Tobia şi Iedaia, şi pentru Hen (Iosia, fiul lui Ţefania, ca o aducere aminte în Templul Domnului." (Zah. 6:14) Aceşti bărbaţi şi-au demonstrat credincioşia, întrucât ei „în ziua lucrurilor mici", când Templul abia a fost început să se rezidească, au venit din Babilon, la casa Domnului. (Hagai 2:3) Domnul a arătat aprecierea sa pentru devotamentul lor, precum şi pentru devotamentul lui Iosia, a fiului lui Ţefania, care şi-a pus la dispoziţie casa, pentru ocazia aceea. Aceşi bărbaţi închipue în icoană pe membrii rămăşiţei credincioase, cari pot să ieie parte la cinstea, pe care Iehova i-a demonstrat, şi pentru cari credincioşi, El păstrează o „cunună a neprihănirei". (2. Tim. 4:8) Ei primesc însă cununa aceasta, când se va arăta Păstorul cel mare (1. Petru 5:1—4) Ei trebuie să continue în credincioşie şi să aibă grije, ca nimeni să nu le ieie cununa. Aceasta va fi „spre amintire în Casa lui Iehova". Din aceasta se evidenţiază, că aceşti patru bărbaţi numiţi prin aprobare vor fi cinstiţi în Sanctuarul lui Iehova; şi aceasta arată, că rămăşiţa este adunată acuma sub Christos în Templu şi că cei din rămăşiţă în acelaş timp sunt moştenitorii Împărăţiei şi conmoştenitori ai lui Christos Isus. Toate acestea se ilustrează prin cunună.

[23] Lucrul acestor bărbaţi nu s'a sfârşit cu contribuţia lor în argint şi aur. Ei trebuiau să fie martori ai încoronării lui Iosua şi să audă cuvintele profetului; şi apoi au trebuit să se întoarcă şi să mărturisească în faţa altora, ce au văzut. Aceasta arată, că cei din rămăşiţă, pe cari îi preumbriră cei trei bărbaţi, trebuie să între în lucrul de mărturie şi să pună mărturie înaintea altora, după ce au fost luminaţi; aceasta se întăreşte de următoarele cuvinte finale a profeţiei: „Cei ce sunt departe vor veni şi vor lucra la Templul Domnului; şi veţi şti astfel că Domnul oştirilor m'a trimes la voi. Lucrul acesta se va întâmpla, dacă veţi asculta cu tot dinadinsul glasul Domnului, Dumnezeului vostru." (Zah. 6:15) Cei de departe sunt aceia, cari după a doua revărsare a spiritului sfânt au fost primiţi în Templu, şi cărora le pun mărturia cei din clasa Templului. (Isaia 43:6, 7; Psalm 147:2; Matei 24:31) Cei adunaţi astfel vin înainte şi se ocupă cu lucrul Templului. Ei împlinesc locurile altora, cari ar fi putut să facă parte din Templu şi au luat parte la lucrarea Ilie, cari însă au devenit nepăsători, s'au poticnit în piatră şi deatunci au vorbit tot de desvoltare de caracter, şi au fost puşi la o parte. În Ierusalim se aflau unii, cari au crezut, că a sosit timpul pentru dânşii să locuiască în

case bine căptușite, dar lucrarea Templului s'o lase pustie'. (Hag. 1:4) Aceștia au preumbrit pe aceia, cari s'au declarat mulțumiți cu aceea, ce a dat Domnul înainte de venirea Lui la Templu; și cari au pierdut ocazia de a avea un loc în serviciul Templului. Pentru aceasta în locul lor au venit „cei din depărtări" și ei se bucură de privilegiul binecuvântat, de a putea servi în Templu. Cei din urmă sunt ilustrați îndeosebi de Estera și Rut.

27 Faptul, că Iehova în armonie cu profeția lui Zaharia s'a îngrijit de toate cele de lipsă pentru zidirea Templului, dovedește, că Zaharia a fost un profet adevărat trimes de Dumnezeu. Astfel și-a justificat Iehova atunci Cuvântul său, și în timpul prezent justifică El pe martorii Lui înaintea „Creștinătății", și în felul acesta au ei parte la justificarea Numelui lui Iehova. Martorii lui Iehova să nu-și bată capul, când și cum se vor împlini multele lucruri promise. Dacă ei țin ceeace le-a dat Domnul, vor vedea împlinirea scopului lui Dumnezeu. „Lucrul acesta se va întâmpla, dacă veți asculta cu tot dinadinsul glasul Domnului, Dumnezeului vostru." Aceasta înseamnă, că rămășița trebuie să facă cu sârguință și cu toată puterea sa, lucrul pe care i l-a încredințat Iehova, fără să țină seamă de ceeace ar face alții. Templul la timpul său va fi terminat și Numele lui Iehova va fi justificat; totuș din partea acelora cari se află în Templu se pretinde, ca să demonstreze o ascultare deplină, dacă în sfârșit doresc să ia parte la justificarea Cuvântului și a Numelui lui Iehova.

Intrebări pentru studiul berean

Alin. 1. Explică judecățile rostite aici, cari mai târziu au fost executate asupra lui Izrael. Aplică profeția la aceea, ce a reprezentat în umbră Izrael.

Alin. 2. Care este scopul lui Iehova, că descopere acuma înțelesul judecăților scrise și trimite pe martorii săi pe câmp? Martorii Lui se bucură de aceasta? Cine combate lucrarea de mărturie? Cum și pentruce fac ei aceasta? Cum se poartă credincioșii față de dușmănia aceasta?

Alin. 3. Descrie vedenia următoare a lui Zaharia. Ce a conținut raportul scris pe sul? Ce reprezintă măsurile sulului?

Alin. 4—5. Pentruce se spune, „Acesta este blestemul"? In ce timp a început să pătrundă blestemul? Cum s'a întâmplat? Pentruce în acest timp? Arată cu ajutorul altor texte scripturale înțelesul cuvintelor „orice hoț" și „oricine jură strâmb". La cine își găsește aplicare profeția?

Alin. 6. La cine se referă versul 4?

Alin. 7—9. Explică versul 5 pentru a arăta, că este important pentru Zaharia, ca să vadă ce este ceeace vine. Descrie „efa" amintită în versul 6. Ce simbolizează? Arată, cum se potrivește femeia văzută în ea asupra profeției. Ce înseamnă cuvintele îngerului: „Aceasta este nelegiuirea"? Ce exprimă procedurile ce urmează după aceasta?

Alin. 10—11. Ce înseamnează „cele două femei" amintite în versul 9? Arată că un astfel de semn de cunoaștere este în armonie cu alte texte, cari se referă la culegerea afară a celor nelegiuiți. Arată prin alte texte, ce vrea să spună profetic în raport că în această vedenie, „cele două femei", au dus pe femeia din efă în țara Șinear, ca să-i zidească acolo o casă, și s'o pună acolo jos.

Alin. 12—13. Cum a apărut deja Iehova ca Dumnezeul bătăliei cu privire la lupta finală? Ce a văzut profetul în vedenia lui cea dintâi? Ce a văzut el în vedenia raportată în Cap. 6:1? Explică simbolul carălor și a celor doi munți de aramă. Citează alte texte, care descriu lupta și pe războinicii cei mai importanți din ele.

Alin. 14—15. Ce se arată prin orânduirea indicată în Cap. 6:2,3? Cum este a se înțelege explicarea îngerului, de ceeace a văzut profetul în vedenia lui?

Alin. 16—17. Arată, dacă profeția aceasta se referă la propriul Babilon. Ce se vede în limbajul profeției, că caii negrii pornesc spre țara nordului, și caii cei albi după ei? Ce este important în cuvintele pe maideparte „cei bălțați s'au îndreptat spre țara de miază-zi"?

Alin. 18. Arată că profeția în versul 7 este în curs de împlinire.

Alin. 19. Explică cuvintele: „Iată că cei ce se îndreaptă în țara spre miază-noapte fac să se mai potolească mânia mea, în țara dela miază-noapte".

Alin. 20—21. Față de înțelesul numelor din versul 10, arată, cum „Zaharia", ia daruri dela cei din robie, cari au venit din Babilon și au intrat în casa lui Iosia. In ce scop s'au adunat ei acolo? Ce a fost preumbrit în aceasta?

Alin. 22. Cum a făcut „Zaharia" întru împlinirea profeției o cunună și a pus-o pe capul lui Iosua?

Alin. 23. Pentruce a trebuit profetul să procedeze cum se raportează în versul 10, și să execute îndrumările, cari sunt indicate în versurile 11 și 12? „Un om, al cărui nume este Odrasla"; explică cu referire la „Odraslă" cum și când al cuvintelor „va odrăsli din locul lui" și el „va zidi Templul lui Iehova". In ce scop se întâmplă lucrurile acestea?

Alin. 24. Pe cine închipue Zorobabel și Iosua? Intrucât? Arată împlinirea profeției (Isaia 22:23,24) cu privire la slava, care trebuie să fie asupra Lui. Ce se înțelege prin aceea, că „sfat de pace va fi între ei amândoi"?

Alin. 25—26. Pentruce au fost răsplătiți oamenii amintiți în versul 14 în felul acesta? Pentruce au trebuit oamenii aceștia, dupăce au contribuit cu aur și argint, să mai fie martori ai încoronării lui Iosua? Cum și-a avut împlinirea profeția aceasta?

Alin. 27. Cum putem noi ști, că Zaharia a fost un profet credincios, trimes dela Domnul? Ce învățătură se cuprinde în aceasta pentru martorii lui Iehova în timpul prezent? Cum accentuiază Iehova starea, pe care toți trebuie s'o ajungă, dacă doresc să rămână în Templu? Ce aplicare deosebită cade pe vremea aceasta? Pentruce este acesta un așa mare privilegiu?

(W. T. din 1 Septembrie 1933)

SOLUL LUI IEHOVA

„DEODATĂ va veni la Templul său solul (îngerul) legământului". Aceasta este expresiunea cea mai marcantă în ultima carte a Testamentului Vechiu a scrierilor ebraice. Care este înţelesul ei?

Venit-a solul legământului la Templul său? Şi în ce relaţie stă venirea Lui cu întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ?

Una din momentele întemeierii Împărăţiei de dreptate a lui Dumnezeu, este venirea lui Christos la Templul său. Solomon, împăratul paşnic şi renumit al lui Izrael, care era un tip al lui Christos, a zidit un Templu lui Iehova. Templul acesta a fost zidit din pietre şi a preumbrit pe Templul lui Dumnezeu, care nu este zidit cu mâni de om. Aceia pe cari Dumnezeu i-a uns, şi cari se dovedesc credincioşi faţă de El, constituesc Templul său, pe care-l foloseşte pentru scopurile sale hotărâte. Templul său nu are nici o comunitate cu organizaţiunea lui Satan, şi în nici un chip nu face parte din ea. „Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu", „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul meu." (2. Cor. 6:16) „Căci prin El şi unii şi alţii avem intrare la Tatăl, într'un duh. Şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un locaş al lui Dumnezeu, prin Duhul." — Efeseni 2:18, 22.

Capul sau piatra de unghi a Templului lui Dumnezeu este Christos Isus; şi tovarăşii Lui se numesc pietre vii. (Isaia 28:16; 1. Petru 2:5—8; Evrei 3:6) Christos Isus este solul lui Iehova şi acela, de care se slujeşte pentru zidirea Templului spiritual al lui Dumnezeu. Dumnezeu spune următoarele prin profetul său: „Iată, voi trimite pe solul meu; el va pregăti calea înaintea mea, şi deodată va intra în Templul său Domnul pe care-l căutaţi: Solul legământului pe care-l doriţi: iată, că vine, zice Domnul oştirilor."—Malachi 3:1.

Isus a declarat urmaşilor săi că după anumite pregătiri se va întoarce la dânşii şi-i va lua cu sine. (Ioan 14:3) Profeţia de sus a lui Malachi arată, cum Christos Isus, Solul pregăteşte drumul, şi apoi vine la Templul său; şi că venirea Lui aduce mare bucurie clasei Templului. Una din titlurile Domnului Isus este „mire", şi tovarăşii Lui în Împărăţia sa se numesc „mireasă". Natural că membrii clasei miresei erau plini de bucurie cu ocazia venirei mirelui. Pavel declară, că venirea Domnului la Templul său, va fi plăcută acelora, cari vor lua parte împreună cu El la împărăţia Lui de dreptate. (2. Tim. 4:8) Aceasta înseamnă, că toţi urmaşii lui Christos Isus, unşi într'adevăr, cari îl iubesc cu sinceritate, vor sălta de bucurie îndată ce vor fi observat prezenţa Lui în Templu.

Isus adesceori a vorbit în parabole despre Împărăţie. O parabolă este o explicare secretă, dată în forma unei profeţii, care numai la timpul său hotărât, anume la timpul împlinirei ei poate să fie înţeleasă. Dacă Isus în parabole a vorbit către ucenicii Lui, prin aceasta a avut de scop, ca urmaşii Lui adevăraţi să priceapă parabolele acestea după împlinirea lor; şi pentruca prin priceperea şi credinţa lor şi bucuria lor să se înmulţească Când El a vorbit despre timpul sfârşitul lumei, când îşi va lua puterea şi va începe să domnească şi a declarat care va fi dovada acestor lucruri, dădu Isus o parabolă despre fecioare. El a zis: „Atunci Împărăţia cerurilor se va semăna cu zece fecioare, cari şi-au luat candelele, şi au ieşit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, şi cinci înţelepte." — Matei 25:1, 2.

Numărul zece este un simbol al plinătăţii şi închipue pe toate fecioarele. Astfel cele „zece fecioare" ilustrează pe toţi cei consacraţi, născuţi de spirit şi chemaţi. Aici se arată două clase, clasa înţeleaptă şi clasa nebună. „Înţelepţii" sunt oameni, cari cunoştinţele lor le folosesc amăsurat regulelor lui Dumnezeu şi cu bucurie se consacrează serviciului întru înmulţirea intereselor Împărăţiei încredinţate lor. Pentru unii ca aceştia Împărăţia lui Dumnezeu este totul, şi toate lucrurile vieţii lor le subordonează acestei Împărăţii şi intereselor sale. (Prov. 3:55; 13:1; Matei 6:33) Fecioarele „nebune" sunt oameni, cari cu toatecă s'au declarat gata să facă voia lui Dumnezeu, şi cari doresc după binecuvântările Domnului, dar în acelaş timp doresc să placă lumei; şi în urma egoismului lor neglijează ca să-şi împlinească cu credincioşie datorinţele lor cu privire la interesele Împărăţiei. Secole dearândul au privit cu aşteptare creştinii la întoarcerea Domnului, pe care le-a promis-o. Ei sunt arătaţi în parabolă, cum ies întru întâmpinarea Lui. Parabola arată, că toate fecioarele iau cu sine candelele lor. Fecioarele înţelepte luară cu sine ulei în candelele lor, dar fecioarele nebune nu au avut ulei. O „candelă" în Sfânta Scriptură este folosită ca simbolul Cuvântului lui Dumnezeu, a adevărului, până când „uleiul" este un simbol al bucuriei şi voioşiei. (Psalm 119:105; 23:5; Ebrei 1:9. Toţi creştinii au avut Bibliile lor, şi au şi învăţat ceva din ea, dar numai înţelepţii au înţeles-o şi au privit cu aşteptare întemeierea Împărăţiei. Feciorele înţelepte erau pline de plăceri, când a sosit la dânsele mirele, şi în cuvintele parabolei au strigat cu bucurie: „Iată, mirele!" (Matei 25:6) Această parabolă despre fecioare ilustrează venirea Domnului la Templul său.

Dumnezeu a voit ca timpul venirei la Templul său să fie stabilit prin dovezi de împrejurări şi El a dat dovezile referitoare la aceasta. I-a plăcut lui Dumnezeu, ca să lase să aibă loc pe timpul revenirei Domnului nişte împrejurări, cari să corespundă cu evenimentele întâmplate la prima venire a sa. Aceste paralele fac posibil cercetătorului, ca să stabilească timpul împlinirei profeţiei; şi apropierea evenimentelor în legătură cu ea, ne dă apoi o clară înţelegere a profeţiei. Ungerea lui

Isus a urmat în anul 29 după Christos, şi după aceasta imediat a intrat în slujba sa. Cu trei ani şi jumătate mai târziu Isus a intrat călare în Ierusalim, s'a prezentat iudeilor în calitate de rege lor, şi îndată după aceea a intrat în Templu şi a început să-l curăţească. (Matei 21:1—13) In anul 1914 însă Isus Christos, în ascultarea poruncii lui Dumnezeu, s'a ridicat ca preot după ordinul lui Melchisedec şi a început opera întemeierii Impărăţiei. Exact la trei ani şi jumătate mai târziu, anume în primavara anului 1918 a venit Isus la Templul său şi a început, ca să-l curăţească. Clasa fecioarelor înţelepte a recunoscut îndată după aceea, împlinirea profeţiei acesteia, şi bucuria ei a fost mare. Deci faptele arată că parabola despre fecioare a început să se împlinească la venirea Domnului în Templul său în anul 1918.

Scopul venirei sale la Templu este, cum arată Sfânta Scriptură, practicarea judecăţii. „Domnul este în Templul Lui cel sfânt. Domnul îşi are are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc, şi pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor. Domnul cearcă pe cel neprihănit, dar urăşte pe cel rău şi pe cel ce iubeşte silnicia" (Psalm 11:4, 5) Judecata aceasta trebuie să înceapă dela casa lui Dumnezeu, adecă cu urmaşii lui Christos, prin urmare aceasta reprezintă şi probele înfocate amintite de profetul Malachi. (Mal. 3:2, 3) Pavel descrie ziua aceasta, ca un timp când lucrul fiecăruia va fi încercat prin foc. (1. Cor. 3:12-15) Timpul acesta se mai indică prin despărţirea acelora cari cu adevărat sunt devotaţi Domnului de către aceia, cari numai cu jumătate inimă îl servesc. — Matei 13:24—30, 37—40.

Faptele arată, că în împlinirea acestor profeţii începând dela primăvara anului 1918 a venit o mare încercare asupra poporului lui Dumnezeu, şi că în acel timp mulţi au fost persecutaţi, când unii au stat tare cu credinţă, pânăcând alţii au căzut. De fapt a fost o încercare faţă de Domnul Dumnezeu. Deatunci curăţirea Templului a continuat, şi mulţi au căzut, timp ce alţii au păşit în locul lor şi au trecut proba. Credincioşii s'au bucurat în experinţele, pe cari Dumnezeu a lăsat să vie asupra lor. Această curăţire a clasei Templului, adecă a celor devotaţi lui Dumnezeu s'a ilustrat şi prin profetul Isaia. (Isaia 6:1—9) Este o împlinire a acestei profeţii, că în scurt după 1918, cei cu adevărat consacraţi lui Dumnezeu s'au trezit la cunoştinţa privilegiilor lor.

După aceasta a urmat judecata organizaţiunilor indicate ca „creştine". Războiul mondial şi evenimentele ce-i urmară, dădură tuturor cercetătorilor Scripturei dovadă îndestulitoare, că a sosit timpul pentru întemeiarea Impărăţiei lui Dumnezeu. Mulţi preoţi au văzut aceasta şi au recunoscut adevărul referitor. Cu aceasta au fost prinşi într'un cleşte mare. Ei erau prea lacomi, ca să strălucească înaintea altora. Ei erau exact ca antitipul lor fariseii. Ei au dorit ca să aibă loc întemeierea Impărăţiei dar cu o scenă de priveliste pe care să fie ei văzuţi în lumina artificială multicoloră. Pentru aceasta au luat-o înaintea Domnului, s'au asociat cu organizaţiunea Diavolului, numită Liga Naţiunilor, şi au caracterizat-o pe aceasta ca reprezentanţa Impărăţiei lui Dumnezeu depe pământ.

Din experienţele bogate în încercări, cari au început în 1918 şi deatunci au continuat, a ieşit la iveală clasa „fecioarelor înţelepte"; aceştia sunt creştinii supuşi şi credincioşi Domnului, cari în mijlocul tuturor probelor, pe cari a lăsat Domnul să vie asupra lor şi în toate împrejurările erau plini de bucurie. In noaptea întunecoasă, ilustrată prin miezul nopţii, au observat pe mire, şi au strigat: „Iată, mirele!"

O dovadă pe maideparte pentru înaintarea întemeierii Impărăţiei lui Dumnezeu avem în parabola pe care a dat-o Isus învăţăceilor săi despre mine şi talanţi. In parabola despre mine, Isus s'a reprezentat pe sine, întrucât a zis: „Un om de neam mare s'a dus într'o ţară depărtată, ca să-şi ia o împărăţie, şi apoi să se întoarcă." Inainte de plecarea sa a încredinţat celor zece servi ai Lui zece mine (poli), sfătuindu-i ca până la întoarcerea lui să le folosească cu înţelepciune. „Zece este un simbol al plinătăţii; astfel cei „zece servi" închipue pe toţi cei chemaţi ai lui Dumnezeu, şi cele „zece mine", toate interesele Impărăţiei încredinţate servilor în timpul absenţei Domnului Isus. El s'a întors ca să facă socoteală cu toţi servii Lui; şi aceasta închipue venirea sa la Templul său în anul 1918. Parabola arată că o parte a servilor se va dovedi credincioasă, iar cealaltă parte necredincioasă. Credincioşii vor aprecia cuvenit interesele Impărăţiei încredinţate lor şi cu credincioşie vor reprezenta pe Domnul; până când ceilalţi vor fi nepăsători sau neglijenţi. Când vine, ca să facă socoteală cu dânşii, răsplăteşte după merit pe cei credincioşi şi pedepseşte pe cei necredincioşi. Invăţătura cea mai importantă a parabolei este, pentru a arăta, că Domnul cu ocazia venirei sale la Templu încearcă sau face socoteală cu servii Lui şi stabileşte cine este credincios şi cine necredincios. — Luca 19:12—26.

Isus a mai rostit o altă parabolă despre aceasta împrejurare, care asemenea dovedeşte, că anul 1918 este timpul venirei sale la Templu. „Atunci Impărăţia cerurilor se va asemăna cu un om, care când era să plece într'o altă ţară, a chemat pe servii săi şi le-a încredinţat avuţia sa. Unuia i-a dat cinci talanţi, altuia doi, şi altuia unul: fiecăruia după puterea lui şi a plecat." — Matei 25:14, 15.

In parabola aceasta „avuţia sa" reprezintă interesele Impărăţiei sau domniei sale, ceeace este simbolizat şi prin parabola indicată despre „mine". In parabola aceasta interesele Impărăţiei se mai ilustrează şi prin „talanţi". In parabola despre „mine" toate interesele Impărăţiei sunt predate în comun tuturor servilor săi; în parabola despre „talanţi" dimpotrivă, fiecăruia dintre unşi personal, şi anume „după puterile fiecăruia". Expresiunea „putere (capacitate)" din acel text scriptural arată măsura de subordonare şi devotament credincios faţă de Dumnezeu, ce se va deosebi prin

măsura spiritului Domnului. Cu cât mai mult se umple cineva cu spiritul Domnului, cu atât mai mare este capacitatea lui şi cu atât mai mare credincioşie reprezintă interesele Domnului. Interesele Împărăţiei reprezentate în parabolă prin „avuţia sa" şi „talanţii" săi, şi pe maideparte spiritul Domnului sau devotamentul iubitor reprezentat prin „putere" dau ocazie creştinului ca să-şi dovedească supunerea şi credincioşia faţă de Domnul. Dacă Domnul se întoarce şi face socoteală nu răsplăteşte pe nimeni pentru oareşcare folos, pe care l-ar fi adus cineva lui Dumnezeu. Nici un om, indiferent de ceeace ar putea săvârşi, nu poate să aducă Domnului nici un folos. (Luca 17:10; Urmaşii Lui sunt lăudaţi numai pentru credincioşia lor. Către aceia, pe cari îi găseşte credincioşi întru îngrijirea intereselor sale, spune: „Bine serv bun şi credincios, ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!" (Matei 25:23; Aceasta arată, că credincioşii sau cei bineplăcuţi Domnului intră în bucuria Domnului, în vreme ce se găsesc încă pe pământ, şi că aceasta este răsplata lor pentru devotamentul lor desinteresat pentru cauza Domnului. Parabola arată maideparte, că celui necredincios i se ia talantul, anume interesele în legătură cu Împărăţia, şi se dă acelora, cari s'au dovedit credincioşi. — Matei 25:28, 29.

Aceste parabole arată, că Domnul cu ce măsură măsoară pe toţi aceia, cari au intrat într'un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, şi că cu această măsură constată că cine sunt aceia, cari formează clasa Templului sau pe membrele credincioase a lui Christos depe pământ. (Apoc. 11:1. Aceasta este o lucrare ce trebuie să se facă de Domnul la venirea sa la Templul său. Pe cine Domnul îl găseşte ca devotat cu credincioşie Lui, care faţă de interesele Împărăţiei toate celelalte le lasă la o parte, pe acela îl aprobă; şi pe toţi aceştia la un loc îi caracterizează ca pe „servul înţelept şi credincios"; dela acel timp încoace încredinţează El acestui „serv credincios şi înţelept" întreaga avuţie a sa, anume toate interesele Împărăţiei sale depe pământ. Despre acest serv stă scris: „Adevărat vă spun, că îl va pune peste toate averile sale." (Matei 24:45—47. Contrar acesteia, aminteşte Scriptura despre o altă clasă, numită „serv rău", care se compune din aceia, cari i-au displăcut Domnului, deoarece ei nu au dovedit nici o apreciere dreaptă faţă de Împărăţia lui Dumnezeu.

Parabolele despre „fecioare", despre „mine", despre „talanţi" şi descoperirea „servului credincios şi înţelept" toate s'au împlinit pe timpul venirii Domnului la Templul său. Ele ilustrează o operă de încercare, probă şi a deosebirei celor credincioşi, în cursul timpului când înaintează opera întemeierii Guvernului de dreptate.

(W. T. din 1 Septembrie 1933.)

IOV, SERVUL LUI IEHOVA

CARTEA Iov, una din cele mai vechi cărţi a Bibliei, era până acuma acoperită dinaintea priceperii tuturor acelora cari au citit scenele sale mărcante dar interesante; acuma însă apare în cadrare şi demonstrare potrivită, ca o descoperire a unei părţi a scopului măreţ al lui Iehova, a Dumnezeului Celui Viu. Mesajul său aduce pentru popoarele suferinde şi nedumerire o lumină mângâetoare şi împrospetătoare.

Iehova este cel mai mare regisor de film. El lasă să se întâmple că şi oameni aranjează filme; şi aceştia adeseori îşi închipue că lucrul lor i-a făcut mari. Dar ei nu sunt cei ce se ţin a fi. Deja la începutul istoriei omeneşti a folosit Iehova oameni, cari au procedat amăsurat scopurilor sale desăvârşite, şi prin procedurile lor a lăsat ca să se preumbreze zilele viitoare ale mântuirei şi restatornicirei la viaţă. Aceşti oameni au dorit tare ca să priceapă înţelesul procedurilor lor, dar natural că înţelegerea aceasta nu au obţinut-o, deoarece nu era nici voinţa lui Dumnezeu, dar nu era nici timpul stabilit pentru a pricepe aceasta. Mulţi dintre oamenii folosiţi astfel de Dumnezeu, au avut credinţă în Dumnezeu, şi El le va răsplăti credinţa la timpul său. Chiar şi îngerii din ceruri au dorit, ca să priceapă lucrurile acestea; Dumnezeu însă a păstrat înţelesul acestor taine pentru aceia, cari vor trăi pe pământ la timpul hotărît pentru aceasta, şi cari îi vor fi devotaţi cu credincioşie.

Între icoanele mari întocmite, cari sunt tratate în Biblie, se află şi istoria lui Iov. Aceasta icoană este cu totul unică în felul ei, fără o re relaţie directă cu celelalte cărţi, şi dă creaturilor învăţăturile de cea mai mare importanţă. Cartea ce poartă numele lui Iov numai în mică măsură a fost pricepută, ceeace nici nu era cu putinţă înainte de timpul stabilit al lui Dumnezeu. Dacă noi tratăm cartea lui Iov în lumina profeţiei împlinite şi a scopului descoperit al lui Dumnezeu, atunci începe să se deschidă înaintea cercetătorului sincer al adevărului. Vorbirea folosită în Iov dă o clară ilustraţiune a puterii lui Dumnezeu, pentru a da omenirei viaţă prin restatornicire, şi vesteşte maideparte scopul şi îngrijirea lui Dumnezeu de a şi face aceasta. Icoana de restatornicire nu numai la iudei se referă, ci la toate popoarele depe pământ. Întrucât ne arată Scriptura, Iov nu era iudeu. El a trăit înafară de ţara lui Izrael. El locuia în Uz, în partea ostică dela Palestina. Despre Iov stă scris: „Şi omul acesta era cel mai cu vază din toţi locuitorii Răsăritului." (Iov 1:3; Aceasta pune pe Iov într'o poziţie pe care numai el o ocupă şi arată, că icoana lui Dumnezeu formată despre el trebuie să aibă înţelesul de primul rang.

Ceeace stă scris despre Iov stârneşte un interes cu atât mai mare, dacă înţelegem, că Dumnezeu l-a folosit pentru înscenarea unei icoane minunate a restatornicirei, prin ce neamul omenesc va primi viaţă. Uz prin Aram era un urmaş al lui Şem. Astfel Iov era un urmaş lui Şem, a fiului lui Noe, şi Dumnezeu a lăsat să se anunţe binecuvântări deosebite pentru Şem. (1. Moise 9:26; 10:23) „Uz" înseamnă „sfat" saŭ „sfătuire" ce se pare să dea de înţeles, că Uz şi urmaşii lui au căutat să primească sfat şi cunoştinţă dela Iehova. Toate acestea par să indice la aceea, că Iov stătea într'o anumită relaţie cu Dumnezeu, şi că Dumnezeu l-a folosit pentru un scop anumit.

O icoană este o parabolă a unei chestiuni reale. Reprezentarea poate să fie privită cu ochi naturali, saŭ poate să fie o închipuire despre ceva palpitabil. Fiecă Iov a trăit de fapt, saŭ că istoria lui este un simbol, nu are nici o însemnătate. Raportul este descris în Cuvântul lui Dumnezeu, şi este menit pentru educaţia omenirei. Deoarece însă Biblia cuprinde o sumedenie de dovezi, că Dumnezeu a folosit oameni pentru întocmirea icoanelor vii, ca prin aceasta să demonstreze desfăşurarea scopului său pentru mântuire, astfel aceasta este o dovadă foarte tare de probabilitate, că Iov într'adevăr a trăit şi a fost folosit ca o icoană vie; şi maideparte, că El a avut legătură cu Dumnezeu saŭ a stat într'o anumită relaţie cu El. Despre aceea dovada este cu totul convingătoare, că Iov a trăit ceva mai târziu decât Avraam. Chiar şi de mărturia altor profeţi este întărit, că Iov a trăit în adevăr, şi că istoria lui nu este numai o simplă parabolă. — Ezechil 14:14, 20; Iacob 5:11.

Contrast

Între Iov şi Adam există o relaţie bătătoare la ochi, ce nu se poate trece cu vederea. Deosebirea între ei constă în aceea, că Adam nu şi-a păstrat neprihănirea, pândcând Iov a făcut aceasta. Adam, omul desăvârşit, era un prinţ şi locuia în grădina săditâ la răsărit de Eden; el era în legătură cu Dumnezeu şi era sfătuit de El. Iov era „mai mare decât toţi fiii din răsărit" ceeace l-a făcut prinţ între oameni. Scriptura vorbeşte despre dânsul ca de un domnitor. (Iov 21:28; 31:37) El a trăit în ţara Uz, ce înseamnă că stătea în legătură cu Dumnezeu, saŭ că a primit sfat dela El.

Dumnezeu a creat pe Adam desăvârşit, şi a fost voinţa Creatorului ca creatura lui să-l adoare. Dimpotrivă era opera Diavolului ca să înstreineze pe Adam dela Dumnezeu. Diavolul din motive egoiste a apucat calea aceasta. Iehova nu a îngrădit pe Adam cu astfel de scut, ca să-l facă neviolabil faţă de uneltirile lui Lucifer; ci a îngăduit ca Adam să fie expus încercărilor, pentru ca astfel să-l examineze.

Despre Iov stă scris: „Şi omul acesta era fără prihană şi curat la suflet. El se temea de Dumnezeu şi se abătea dela rău." Cu toatecă organismul lui era imperfect, şi nu avea drept la viaţă, cu toate acestea inima lui era curată faţă de Dumnezeu şi pentru aceasta l-a făcut Dumnezeu desăvârşit. Deoarece Dumnezeu priveşte la inima său motivul procedeurilor omului, astfel numai din aceste puncte de vedere a şi judecat pe Iov. „Domnul nu se uită la ce este omul; omul se uită la ceeace izbeşte ochii, dar Domnul se uită la inimă." (1. Sam 16:7) Inima lui Iov era umilită faţă de Domnul Dumnezeu, şi el s'a temut de Dumnezeu cu o frică adevărată saŭ după voinţa lui Dumnezeu. (Iov 23:15—17) Pentru aceea a trecut Iov în ochii lui Dumnezeu, din pricina inimei sale sincere şi curate, ca un om desăvârşit. Adam în adevăr a fost desăvârşit în Eden; Iov însă a fost socotit desăvârşit; şi astfel între amândoi a existat o anumită concordanţă în privinţa aceasta. Prinţul Adam era un om bogat. El a avut o femeie, pe care i-a dat-o Dumnezeu; şi înaintea lui era nădejdea de a umplea pământul cu un neam desăvârşit de fii şi fete. El era tatăl familiei omeneşti. Lui s'a dat domnia peste toate creaturile vii, peste animalele şi pasările depe pământ. — 1. Moise 1:26 şi 2:19.

Iov pe timpul său era un domnitor între oameni (Iov 29:25). Bogăţia şi vaza lui erau între altele motivele, pentrucc a fost cel mai mare dintre toţi fiii Răsăritului. Dumnezeu foloseşte ilustraţiuni saŭ simbole în icoanele vii formate de El. Numărul este un număr simbolic şi reprezintă o plinătate a tot cuprinzătoare. Deci oricare multiplicare a numărului zece va reprezenta aşadar aceeaş idee. Cu privire la aceasta este interesant şi important, a ţinea seama de bogăţia lui Iov, pentrucă în aceasta se va putea observa o concordanţă cu prinţul Adam. Iov avu şapte fii şi trei fete, în total zece copii. Totalul copiilor săi poate aşadar foarte bine să reprezinte pe toţi urmaşii lui Adam, saŭ cu alte cuvinte întreaga familie omenească. Iov a avut 7000 de oi şi 3000 cămile, în total 10.000 de animale. In afară de aceasta a avut 500 perechi de boi şi 500 măgăriţe. (Iov 1:3) Din aceasta rezultă, că poziţia lui între oameni şi bogăţia lui cea mare l-au făcut de cel mai mare om din vremea aceea. Când i s'a făcut parte de restatornicire, i-a fost înapoiat tot ce a pierdut, ba chiar şi mai mult; şi aceasta este o dovadă pe maideparte, că Iov a fost folosit de Dumnezeu, ca să facă o icoană vie despre cursul vieţii omului şi cum se va face omului parte de răscumpărare şi restatornicire.

Adam putea să fie cu totul devotat lui Dumnezeu, întrucât pentru el ca om desăvârşit aceasta era o simplă datorie. Iov a fost devotat lui Dumnezeu cu totul din voie liberă. Fiii lui Iov au aranjat într'o zi un ospăţ la care au luat parte toţi fii şi toate fiicele sale. Devotamentul faţă de Dumnezeu a lui Iov reesă din fapta lui nemijlocit după aceste ospăţ. „Şi după-ce treceau zilele de ospăţ, Iov chema şi sfinţea pe fiii săi; se scula dis de dimineaţă şi aducea pentru fiecare din ei câte o ardere de tot. Căci zicea Iov: Poate că fiii mei au păcătuit şi au hulit pe

Dumnezeu în inima lor. Așa avea Iov obiceĭ să facă" (Iov 1:5) Faptul că Iov a făcut aceasta „de obicei", este o dovadă pe maideparte cât de devotat era lui Iehova.

Lucifer, îndecursul timpului cât a locuit Adam în Eden, era îngrijitorul acestuia. Iehova Dumnezeu l-a numit în slujba aceasta. Dar din pricina necredincioșiei și răscoalei lui Lucifer Dumnezeu a schimbat numele acestuia în Bălaur, Șarpe, Satan și Diavol. Superioritatea asupra oamenilor însă nu i-a fost revocată Diavolului și astfel și ca Diavol a exercitat putere și pe maideparte peste oameni. Dovada pentru aceasta se dă în cartea Iov precum și în alte părți a Sfintei Scripturi. Ce a făcut pe Lucifer să cadă și l-a făcut Diavol, era lăcomia lui după închinarea ce i-a fost adusă lui Dumnezeu de Adam. Pentru realizarea planului său nelegiuit, s'a folosit el de Eva, femeia, pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam; și el a avut reușită în intențiile sale infame.

Diavolul a invidiat dela Domnul închinarea și adorarea adusă de Iov Domnului. Diavolul a învinuit pe Iov că, el numai din motive egoiste îl servește pe Domnul. A sosit ziua când fiii lui Dumnezeu s'au prezentat înaintea Domnului Iehova. Satan, Diavolul asemenea a apărut între oastea aceasta cerească. Aceasta dovedește că Satan era în cer și a avut intrare în fața lui Iehova. Satan a dorit să abată pe Iov dela Dumnezeu; și Dumnezeu a știut aceasta și-i dădu ocazie ca să încerce aceasta.

„Domnul a zis Satanei: De unde vii? Și Satana a răspuns Domnului: Dela cutreerarea pământului și dela plimbarea pe care am făcut-o pe el. Domnul a zis Satanei: Ai văzut pe robul meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate dela rău. Și Satan a răspuns Domnului: Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai îngrădit Tu pe el, casa lui și tot ce este a lui? Ai binecuvântat lucrul mânilor lui, și turmele lui acopăr țara. Dar ia întinde-ți mâna ta, și atingete de tot ce are și sunt încredințat că te va blestema în față. Domnul a zis Satanei: Iată îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna. Și Satan a plecat dinaintea Domnului." (Iov. 1:7—12) Dar învinuirile lui Satan s'au dovedit false.

W. T. din 1 Septembrie 1933.

TEXTE DE MĂRTURIE PE LUNA DECEMBRIE

„Dați slavă lui Dumnezeu, a cărui măreție este peste Izrael, și a cărui putere este în ceruri"
Psalm 68:24.

Aceasta înseamnă că Iehova este mai presus de orice putere, și că nu este alt dumnezeu afară de El. Concluzia adevărată din cuvintele: „a cărui putere este în ceruri" este evident, că marea manifestare a puterii lui Iehova va avea loc în cerul acoperit cu nori, și va fi văzută de toate creaturile... Norii închipue prezența Domnului. Iehova va fi de față în Armaghedon, unde va fi reprezentat îndeosebi de Christos Isus, comandantul său suprem. Armaghedonul trebuie și va fi de necesitate o manifestare de acel fel a puterii dumnezeești, încât întreaga creațiune va putea vedea și ști, că Iehova Dumnezeu este acela, care face lucrurile aceste minunate și admirabile. Prezența Domnului se va arăta în norii cerului în timpul înfricoșat al strâmtorării și toți ochii din lume vor vedea, și toate semințiile depe pământ, se vor tângui pentru aceasta.

„Vor locui liniștiți în ea, când îmi voi implini judecățile împotriva tuturor celor ce-i înconjoară și-i disprețuesc. Și vor ști că Eu sunt Iehova, Dumnezeul lor". Ezechil 28:26.

Dela 1919 judecățile lui Iehova sunt vestite asupra disprețuitorilor poporului său și a Impărăției sale. Dumnezeu a adunat pe poporul său uns în „patria" lor, adecă în organizațiunea dumnezeiască, pentruca să fie în siguranță, în timp ce vestesc mesajul Impărăției, și transmit sentința sa asupra națiunilor dușmănoase. Unii din rămășiță poate să mai fie folosiți pentru o împlinire pe maideparte a profeției acesteia. Ei știu deja acuma, că ei locuesc acuma liniștiți în organizațiunea sa, că binecuvântările sale promise le sunt sigure, și că ei se pot baza pe veracitatea lor. Aceasta este acuma în ochii acestor credincioși o justificare a Numelui lui Dumnezeu; ei știu acuma că sunt servii lui Iehova, a singurului adevărat Dumnezeu.

„Pe ea nu va fi nici un leu, și nici o fiară sălbatică nu va apuca pe ea, nici nu va fi întâlnită pe ea, ci cei răscumpărați vor umbla pe ea."
Isaia 35: 99.

Inainte de venirea Domnului la Templul lui Iehova și înainte de ce și-a adunat la sine pe urmașii lui credincioși, erau izbiți în dreapta și stânga de cei necurați, și siliți ca să țină legături cu cei necurați. Intre aceștia erau cei egoiști și trufași cari au dorit să strălucească și din pricina stării rele a inimei lor nu erau curați în ochii Domnului. Când Christos a venit la Templu și a strâns la sine pe poporul lui Dumnezeu, au fost aduși în locul de adăpost a Celui Prea Inalt,

şi lor le-a promis Domnul: „Vei păşi peste lei şi peste năpârci, şi vei călca peste pui de lei şi peste şerpi." (Psalm 91:13) Rămăşiţa are parte de scutul lui Iehova. Veghind asupra propăşirei tuturor acelora, cari umblă pe calea înaltă, spune Domnul: „Pe ea nu va fi nici un leu (Diavolul sau reprezentanţii lui), şi nici o fiară sălbatecă (organizaţiunea diavolească) nu va apuca pe ea."

„Şi neamurnile vor şti, că Eu sunt Domnul, care sfinţeşte pe Izrael, când Locaşul meu cel sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor." Ezechil 37: 28.

Iehova va sfinţi clasa servului credincios pentru sine şi pentru serviciul său; şi clasa „servului" este cuprins în rămăşiţă, care constitue poporul pentru numele său, pentru totdeauna va sfinţii Numele lui Iehova. Popoarelor depe pământ trebuie să li se descopere, că Iehova are un popor pe pământ, care nu se justifică înaintea oamenilor din pricina atitudinei sale pentru El, şi care nici nu se ruşinează şi nici nu ezită să poarte Numele său şi Numele Impăratului său iubit şi să-l mărturisească, ci căruia îi este o plăcere să fie totdeauna devotat lui Dumnezeu şi să vestească neîncetat virtutea Lui. Este probabil că Iehova în cursul războiului Armaghedonului va da în ştire tare hotărît, că El stă pentru poporul său de rămăşiţă, pe care a pus Numele său şi pe cari i-a făcut de martori ai Lui. Naţiunile, cuprinzând pe toţi duşmanii lui Dumnezeu, vor fi folosite în scopul ca să cunoască, că Iehova este Dumnezeu, şi că a ales pe poporul acesta pentru sine.

„Şi vor şti că Eu sunt Iehova, Dumnezeul lor, care-i lăsasem să fie luaţi prinşi de războiu între neamuri, şi care-i strâng iarăş între ţara lor: nu voi mai lăsa pe nici unul dintre ei acolo" Ezechil 39: 28

Cei ce se mărturisesc că poporul lui Dumnezeu, în cursul războiului mondial erau supuşi organizaţiunei duşmane, nu doară că Dumnezeul lor ar fi fost numai un Mit (un zeu din mitologie), sau că ar fi fost prea slab, ca să se măsoare cu duşmanul, ci pentru aceea îndeosebi, pentrucă aceia, cari vor forma pe „turma mare" nu au luat o poziţie hotărîtă de partea lui Iehova. Din pricina aceasta trebuie să fie siliţi să treacă prin strâmtorare, să cadă şi să fie luaţi prinsonieri. Toţi trebuie să ajungă la cunoştinţa că Dumnezeu a îngăduit să se întâmple aceasta, că turma mare a plecat în robie, şi că apoi din pricina Numelui său mare, i-a eliberat. Vor cunoaşte ei şi aceia, că călcarea în picioare a clasei Sanctuarului în cursul războiului mondial şi eliberarea lor ce a urmat după aceea, a fost sub îngrijirea lui Dumnezeu, pentruca Numele său să fie dat în ştire şi justificat.

CETĂŢUIE DE OCROTIRE

133

In Sion pe stâncă stând,
Sun învingerea Lui
Ascuns în al Său locaş,
Cânt laudă Regelui.

Corul:

El mie scutire,
Putere mare!
Cetate mare 'mi este El
In El mă încred.

2

Chiar de mugeşte marea,
Şi nori grei s'adună,
Sunt ocrotit cu totul,
Cetatea-mi sigură.

3

Turnul cetăţei mele
Nici când nu se mişcă
Inverşunatul Satan
Acolo nu intră.

IN TOT LOCUL CU EL

183 Alt. 161, 280

Ce simţ fericit e Doamne
Ducă-mă calea ori unde,
In tot locul Tu prezent eşti
In cer, pe pământ şi mare.

2

De ar alege inima
Linişte nici când n'ar afla;
Cu El orice loc ni-e casă
Că harul Său ni-e patria.

3

Numai întreb când şi unde
Ci după cum El rândue
Te servesc pe Tine Doamne
Că'n tot locul eşti cu mine.

4

Că îngrozitor ar fi de
Ceva de Tin' m'ar despărţii;
Nu e teren şi nici stare,
Unde puterea Ta n'ar fi.

Tipografia „Cartea de Aur" — Bucureşti, Strada Smârdan No. 4